

[Pelle Voigt]

og det er rigtigt, at dette her handler om demokrati. Der består øjensynlig en uenighed mellem Folketingets partier, når vi taler om, hvorvidt folk skal have lov til at bestemme over deres egne penge. Det er SF's opfattelse, at de penge, som lejerne indbetaler til vedligeholdelse og til forskellige andre ting, skal anvendes til de formål, de bliver indsat til, og ikke til alle mulige andre interessante formål, og det er væsentligt at give beboerne mulighed for at sikre, at det sker.

Jeg skal til hr. Jørgen Estrup sige, at det er da rigtigt, at der har været ganske mange beboerrepræsentanter – jeg tror en 12-15 stykker – med i udformningen af dette forslag, og det bærer præg af, at vi tror på det repræsentative demokrati. Ja, det gør vi. Det er faktisk en af grundene til, at vi går rundt og fremsætter forslag i Folketinget.

Stillet over for denne situation er der en række partier, der har sagt: Ja, det er meget godt, at SF fremsætter forslag i Folketinget om øget beboerdemokrati, men nu har vi nogle forhandlinger bag lukkede døre i Boligministeriet; dem vil vi først se hvad der kommer ud af, og så kan vi måske tage stilling til de her ting.

Vi synes, det er en lidt mærkelig situation, vi står i med de forhandlinger, for samtidig med at man fører hemmelige forhandlinger i Boligministeriet på et grundlag, som SF i øvrigt finder temmelig betænkeligt, så oplever vi f.eks. i dag, hvordan boligministeren og Socialdemokratiet sender pressemeddelelser ud imod hinanden. Det vil sige, at de forhandlinger, der foregår i Boligministeriet, dels foregår bag lukkede døre, dels foregår i pressen, hvor man skælder hinanden hæder og ære fra. Socialdemokratiets boligpolitiske koordinator, hr. Baadsgaard, fortæller, at det, regeringen er ude på, er huslejestigninger i størrelsesordenen gennemsnitlig 15.000-20.000 kr., og at det er fuldstændig uacceptabelt for Socialdemokratiet.

Var det ikke en idé, at man henlagde en del af disse forhandlinger her til Folketinget? Jeg mener: Er det ikke det, vi er her for? Og det er da mit håb, at vi i hvert fald under udvalgsbehandlingen af disse forslag kan få ryddet en række af de helt groteske misforståelser af vejen, som jeg har hørt under denne første behandling.

Lad mig igen tage fat i fru Pernille Sams' bemærkninger, de bemærkninger, boligministeren gjorde, og de bemærkninger, der kom fra hr. Lysholm Christensen. Det hævdes, at dette forslag om øget beboerdemokrati vil føre til øgede udgifter for det offentlige. Både jeg og fru Pia Gjellerup har spurgt, jeg tror fem eller seks gange, hvor dette forslag i forhold til den nuværende situation kommer til at koste en eneste krone mere end den nuværende tilstand, og vi har ikke fået noget svar. Jeg er sikker på, at der er gode grunde til, at vi ikke har fået noget svar. Sådan et svar findes ikke. Det er simpelt hen den rene og skære snak, det er grebet ud af luften, og det vil vise sig under udvalgsbehandlingen.

Må jeg så lidt mindre demagogisk og med en lidt lavere, venligere stemme sige, at dette forslag jo i virkeligheden – hvis man læser det rigtigt – er en ganske vidtgående afbureaukratisering i forhold til de forhold, der gælder på området i dag. Og hvis det gennemføres, vil det føre til et ganske betydeligt fald i antallet af den række meningsløse huslejenævnsager, som føres alle mulige steder, fordi man ikke er i stand til at ordne forholdene på en ordentlig og civiliseret måde.

En række borgerlige ordførere har angrebet nogle ting i forslaget, især spørgsmålet om ansættelse af ejendomsadministrator, revisor og ejendomsfunktionærer. Men det spørgsmål bliver jo kun aktuelt og vil kun ende i boligretten eller huslejenævnet, hvis lejere og udlejer ikke kan enes. Forslaget lægger udelukkende op til, at der skal opnås enighed parterne imellem på disse områder. Hvis den er til stede fra starten, er der ingen problemer. Og hvis man synes, at forslaget er for uklart formuleret på disse punkter, skal vi hjertens gerne bidrage til at formulere dem sådan under udvalgsarbejdet, at der ikke kan være nogen tvivl om, at disse ansættelser naturligvis skal ske i forståelse parterne imellem. Hvis der er uenighed, tvistigheder mellem udlejer og lejere, er det da rimeligt, at sagen kan komme for huslejenævnet, men det er da langt mindre bureaukratisk, langt mere fornuftigt at træffe beslutningerne på stedet, hvor man står med problemerne.

Et væsentligt problem, som der efter min mening er principiel uenighed om, er spørgsmålet om beboernes mulighed for at sætte vedligeholdelsesarbejder i gang, og her er forsla-